

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Actio gratiarum pro miraculis & prodigijs in Christi passione euentis,
atq[ue] pro mæstissima eius derelictione suo à cælesti Patre. Cap.XVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

dationis vnione, ipsam in singulis matrem & patronam, ipsi me, nec non totum vtriusq; vitæ progressum semper commendans: vt videlicet ipsa me materna cura ad summum semper in omnibus promoueat & instituat profectum, & vt huius lubricæ carnis & mundi continua pericula moderetur, inq; omni me sanctitate custodiat, atq; cordis & corporis puritate conseruet, prius me non deserens, quàm ad desideratam tui fruitionem perducatur.

Sed licet o virgo serenissima, nefandissimus & corruptissimus per omnia sim peccator, tamen in me quæso honora præciosissimum filij tui sanguinem pro me fufum, ex nequissimo seruo me fidelem efficiendo filium, talem qualem secundum placidissimam virginæ cordis tui voluntatem me esse desideras. Quod vt facere digneris, obsecro te per pietatem illius tui virginæ cordis, in quo semper requiescere, & sub quo nouem mensibus quiescere cupiuit & desiderauit Filius Dei viui, Iesus Christus Dominus noster in æternum benedictus, Amen.

Actio gratiarum pro miraculis & prodigijs in Christi passione euentis, atq; pro mæstissima eius derelictione suo à caelesti Patre.

CAPVT XVIII.

TOta vnica & vera vita animæ meæ atq; omnium viuientium, Christe Iesu pijsime humanæ salutis amator & reparator feruentissime, qui cum crudelissime simul ac dolorosissime crucifixus atq; ignominiose inter duos latrones suspensus, ab omnibus quoq; tam Iudæis, quam latronibus & ministris conticijs & blasphemijs affectus fuisses, nec quispiam inter innumeros circumstantium palam te, præter latronem confiteretur, neq; eorum vllus vicem gratitudinis siue te excusando, siue verbum pro te loquendo aliquatenus redditurus, pro collatis pluribus tibi vel alijs curationum beneficijs comparuisset, aut se spectandum præbuisset: sola tunc mater tua virginæ & intemerata fidelissimaq; passionem tuam cum amarissimam, tum innocentissimam, mæstissime plangebat, eadem in mente perferens, in carne quæ sustinebas: Cui pijsime tristissimæq; matri cælestis Pater benigne sese sociauit, iridem tibi suo compatiens dilectissimo Filio. At in diuinitatem cum nullus neq; dolor cadat, neq; afflictio, per creaturas suas id operatus est, quod suæ minimè congruit naturæ, ad mœrorem excitans commonensq; mundum vniuersum, vt creaturæ omnes pariter cum ea lugubres tuas celebrarent exequias.

Itaq; sol splendoris sui retraxit & oculuit amœnitatem, eorum hunc orbem afficiens mœrore, atq; suffundens tenebris. Terra quoq; ad tantam exhorrescens malitiam, crudelitatem, & impiorum hominum facinora, quos suis sustinebat humeris indignabunda concutit: ur, contremiscens pariter, indignam se agnoscendo, quæ pretiosum Filij Dei sanguinem imbibere. Et saxa durissima, Iudæorum arguentes crudelitatem & duritiam, quos tam diri non emollirent cruciatus, scissa sunt.

Interim tribus his horis à Sexta ad Nonam vsque, in tot inastabilibus viuis pependisti amantissime Iesu, cruciatibus, vndiq; tibi magis accrescentibus, absque vllò releuamine aut interpolatione, indefinentem tibi continuè laborem & nunquam requiem præstantibus, nulla ex parte vel minimam consolationem percipiens aut conspiciens: quandoquidem singula & vniuersa omnium hominum delicta tibi imposta fuere expianda, ita, vt nec minimum peccatorum, quod vnquam commissum fuit, aut committi potest, impunitum relinqueretur. Ideo penitus ad eò Diuinitatis tuæ se subtraxit consolatio, auxilium & influenza, vt tuam subtilissi-

mam

Ioan. 19.

Matt. 27.

Lucæ 23.

Matt. 27.

Mar 15.

Matt. 27.

mam & nobilissimam humanitatem (quam æterna sapientia sibi exquisiuit) nudã super se solam stare permetteret. Nam pijsime Iesu, alioquin impossibile omnino erat: Diuinã scisci:ri iustitiã, pro tot & tantis, & tam incomprehensibilibus flagitijs, impudicitijs, turpitudinibus ab initio mundi vsque in finem commissis & committendis: idẽd omni priuatus solatio & consolacione in humana natura tua tantum perpassas es tristitiarum & dolorum, quantum æterna sapientia tua pro iustitiæ exactiõne statuerat atq; definiẽrat, quantumq; pro iustitiæ ratione ac modo pro tot peccatis satis esset.

Quapropter nonam circiter horam voce magna, lugubri quærolaq; clamasti aduersam blasphemos illos denuõd te crucifigentes, passionemq; tuam tibi renouãtes, qui passionis tuæ gloriam imminuere conantur dicentes, non tam acerbam neq; tã tetris fuisse cruciatibus subditam tuam passionem, clamasti inquam vehementissima constrictus & actus angustia desolationemq; nimia ad Patrem tuum cœlestem, & ad tuam ipsius diuinam naturam: *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?* Mat. 27. indicans nobis & simul ipsemet admirans & obstupescens tam immensam tuum erga nos amorem & bonitatem, ex quo ob vilissimos peccatores, ob scelestos & immorigeros præuaricatores, tot doloribus & angustijs, tantæ confusioni & ignominia, tam benigne & humiliter te submississes: immensam & incomprehensibilem prætereã hac voce magna, nobis denunciãns cordis tui dolorem atq; tristitiã, quod pro eo, te & Patrem cœlestem blasphemarent, vnde tibi laudes gratesq; agere, & æternaliter amare deberent: quodq; in animabus tam innumeris superabundantissima passio tua esset peritura.

Pro miti omnium aduersitatem sufferentia, & plena sui in eis resignatione, Precatio XVIII.

O Amantissime & dulcissime Iesu, afflictorum requies, & desolatorum consolatio, per hanc mœstissimam desolationem tuam qua ab omnibus notis & amicis, à Patre quoq; cœlesti, vt conquestus es, derelictus fuisti, obsecro te in Matt. 27. vnione amoris, quo omnium hominum onera portasti, fac me in omni tempore desolationis & tristitiæ ad te solum, tanquam ad fidelissimum patrem recurrere, te feruentissime humiliterq; inuocare, in te confidere, tibi me credere, in te solo sperare, de me penitus dissidere, auxilium & beneplacitum tuum constanter expectare, cunctas aduersitates meas cum gratitudine de manu prouidentia tuæ, & de voluntate paterni cordis tui suscipere: pro etiam tui amore, quam diu tibi placuerit, cum plenissima me ipsius resignatione, longanimiter ad laudem tuam, meamq; & Ecclesiæ tuæ salutem, in vnione amorosæ mortis tuæ sustinere: ita duntaxat, vt me tua gratia confirmes, ne vnquam te vel in modico offendam, vel à tantissima voluntate tua discedam. Atq; vnãnam possem omnium & singulorum, qui pro te passi sunt hominum, præsuras solus sufferre: vt qualemcunq; vicem redderem tuæ infinitæ & immensæ erga nos charitati.

Eta benignissime Iesu, ita quæso vnias voluntatem meam cum tuo sanctissimo beneplacito, vt aliud optare nequeam, quam quod tu vis, cum perfecta abnegatione cuiuscunq; proprietatis. Ecce me totum iacto in te, tu quæso suscipias, & non detelinquas me, Amen.

Alio gratiarum pro spiritali & naturali Christi siti in cruce acerrima: iudem pro sellis & aceti potatione amarissima, nec non pro operu redemptionis nostræ consumatione fidelissima.